

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2013. évi január hó 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság a csalás büntette és más bűncselekmények miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 6.B.159/2012/8. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosbításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében; a vádlott enyhítés, védője eltérő minősítés, valamint enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen levő képviselője útján is az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

A vádlott védője a nyilvános ülésen elsődlegesen a csalás vonatkozásában felmentést, másodsorban a büntetés enyhítését kérte.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az teljes körűen felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Ennek során felderítette és megvizsgálta a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat. A feltárt bizonyítékok részletes és a logika szabályainak megfelelő értékelésével adott számot ténymegállapításairól, köztük a vádlott védekezése elvetésének okairól. Indokolási kötelezettségét mind ténybeli, mind jogi szempontból színvonalas módon teljesítette.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tények túlnyomó része az egyező tartalmú bizonyítékokon, elsődlegesen az okiratok tartalmán, valamint az azt megerősítő személyi bizonyítékokon alapul. Az ügy elbírálását, jogi megítélését illetően vitatott körülmény mindössze az volt, hogy a vádlott tudomással bírt-e a benyújtott okiratok hamisságáról, valótlan tartalmáról, következésképpen a támogatás igénylésének jogosulatlanságáról. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában az okiratok valótlanságának kérdésével a logika szabályainak megfelelően részletesen foglalkozott, e körben kifejtett érvelésével a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett.

Nem kétséges, hogy az állattartó telepek korszerűsítéséhez benyújtott támogatás elnyerése érdekében a vádlott nyújtott be pályázatot. Nem volt indok annak feltételezésére, hogy a közel 190 millió forint, illetve a vád tárgyát nem képező további hasonló összeg igénylése esetén ne lett volna tisztában a támogatás feltételeivel. Annál is inkább, mivel az erről rendelkező jogszabályi előírások közül a vádlott egyetlen követelménynek nem felelt meg, és éppen ezzel összefüggésben került sor a valótlan tartalmú, hamis okiratok benyújtására. A vádlott tulajdonosként tisztában volt ingatlanát terhelő jelzálogjog, illetve végrehajtási jog bejegyzésekkel. Azt nem lehetett mindössze megállapítani az eljárás során, hogy a hamis közokiratokat maga készítette volna; azonban az nem volt kétséges, hogy a pályázat aláírójaként és benyújtójaként a jogi felelősség őt terhelte.

A másodfokú bíróság nem osztotta a védőnek azt az álláspontját, hogy indokolatlanul maradt el a vádlott számára kiutalt összeg felhasználásának vizsgálata. Az ezzel összefüggésben kifejtett elsőfokú érveket a másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta. A vádlott a pályázattal elnyert támogatás igénybevételére tehermentes ingatlanok hiányában nem volt jogosult, így a támogatási összeg felhasználásának vizsgálata az ügyben szükségtelenné vált. Az e körben előterjesztett bizonyítási indítvány elutasítása is megalapozott volt.

A helyes, hiánytalan tényállás a Be.351.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

E tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére.

A védelmi fellebbezés felmentést célzó részében ennek folytán nem volt megalapozott.

A cselekmények minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben, hogy a Btk.2.§-ában megfogalmazott jogelvre figyelemmel a cselekményeket az azok elkövetésekor hatályban lévő, enyhébb megítélést eredményező Btk. rendelkezéseinek alkalmazásával kell elbírálni.

A vádlott védője az elsőfokú eljárásban, a másodfokú bírósághoz eljuttatott írásbeli beadványában, valamint perbeszédében is azt az álláspontot képviselte, hogy az ügyben kár nem merült fel, illetve ennek összege nem volt meghatározható, mivel tisztázatlan a vádlott által a beruházásokra fordított összeg nagysága.

Ezzel összefüggésben helyes érvekkel mutatott rá az elsőfokú bíróság arra - összhangban a védő által is említett 3/2009. évi jogegységi határozattal -, hogy a szóban forgó ügyben nem üzleti alapon nyújtott hitelről, kölcsönről, hanem ingyenes támogatás igénybevételéről volt szó, amelynek feltételeit a támogatást folyósító szerv, részben az Európai Unió, részben a magyar állam szervei voltak jogosultak meghatározni. Ilyen vissza nem térítendő juttatás igénylésére és elnyerésére csak a jogszabályokban előzetesen meghatározott feltételek teljesítése esetén nyílik jogi lehetőség. A vádlott ezek meglétét illetően ejtette tévedésbe a támogatást odaítélő szervet. Ezzel a tévedéssel okozati összefüggésben történt a vagyoni jogi rendelkezés, amellyel a támogatást részére odaítélték, és ennek egy részét ténylegesen ki is utalták. A kiutalt hányad tehát tényleges kárként jelentkezett a sértettnél, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatalnál.

Nyilvánvaló volt a csalás harmadik tényállási eleme, a vádlott haszonszerzési célzata is. A támogatási kérelemben megjelölt ingatlanok vonatkozásában a valós helyzet feltárása esetén a vádlott a támogatási pénzeszközökhöz nem juthatott volna hozzá. Magatartása éppen azt célozta, hogy a feltételek egy részének hiánya ellenére is az odaítélt összeget megszerezze.

Az említett jogegységi határozatban írtaknak megfelelően minősítette az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményeit. Ennek során a specialitás és a konszumpció elve alapján helyénvalóan különítette el magatartását jogosulatlan gazdasági előny megszerzésének büntettére, valamint csalás büntettére. Nem tévedett a közokirat-hamisítás büntettének, továbbá a számvitel rendje megsértésének minősítése vonatkozásában sem.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen és hiánytalanul tárta fel és azok tényleges súlyának, jelentőségének megfelelő büntetéseket alkalmazott a vádlottal szemben. A kiszabott szabadságvesztés, valamint az egyéb büntetések indokolatlanul enyhének, de eltúlzottan szigorúnak sem tekinthetők, azok mind speciál-, mind generálpreventív szempontból megfelelnek a Btk.37.§-ában megfogalmazott büntetési céloknak.

Következésképp a büntetések lényeges súlyosítására, de számottevő enyhítésére sem látott lehetőséget a másodfokú bíróság.

A kifejtettek miatt mind a súlyosítást, mind az enyhítést célzó jogorvoslati kérelmek alaptalanok voltak.

Megállapítható, hogy a támogatás kiutalója a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal volt, így nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a megítélt polgári jogi igény jogosultjának ezt a szervezetet jelölte meg. A vádlott tehát e szerv, mint magánfél részére köteles a kár, a kamat megfizetésére. A befolyt összeg megosztását már a hivatal hatáskörébe tartozó kérdésnek kell tekinteni.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - miután egyéb rendelkezései is törvényesek voltak - a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helyes indokainál fogva helybenhagyta.

P é c s, 2013. január 11.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Halász Etelka s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 6.B.159/2012/8. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.319/2012/5. számú végzése folytán a 2013. évi január hó 11. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke